

Αποσπερία στις Μενετές

Αποσπερία.. Σήμερα πολύ σπάνια, ίσως και καθόλου, ακούγεται ή λέξη αυτή στα μέρα. Ήπου γεννήθηκε και γέμιζε την ζωή ανθρώπων αγνών, ανεπηρέαστων, γεμάτων καλοσύνη και σεβασμού. Η λέξη αποσπερί(δ)α είναι σύνθετη και βγαίνει από τις λέξεις: από και Ξσπέρα, και για κείνους τους ανθρώπους δεν είχε άλλη έννοια απ' την σημερινή νυχτερινή συγκέντρωση.

"(Δ)έν έρχεστε απόψε ν' αποσπερίσομε;" Ίσως οί γεροντότεροι νά Ξζησαν όρισμένες τέτοιες στιγμές όταν θά ήταν ακόμη σε νεαρά ηλικία, και είμαι σίγουρος ποτέ δεν θά τις Ξεχάσουν, όπως επίσης ποτέ δεν θά τις Ξαναζήσουν αφού παρασύρθηκαν απ' τή κοινωτική και οίκονομική Ξξέλιξη, καταπιέζοντας τους Ξαυτούς τους και τά παιδιά τους, άδιαφορώντας αν Ξχουν τό δικαίωμα αυτό.

Ο παππούς ή γιαγιά, πού σήμερα Ξχουν και αυτοί χαθεί μέσα στον μοντερνισμό, ό καλός γείτονας, ό θεός, ή θεία και όλα τά μικρά παιδιά, παίρνοντας τό σύνθημα του αποσπερίτη πού Ξρχεται παρέα με τό φεγγάρι μετά τήν δύση του Ξηλιου, μαζευόταν όλοι μαζί στο σπίτι για τήν αποσπερία. Η ζωή ίσως νά ήταν δύσκολη, γεμάτη σκληρή Ξργασία και στερήσεις, προσπαθώντας νά δαμάσουν τήν Ξγρία γή του νησιού μας μόνο για νά ζήσουν, αλλά ήταν άγνή σε όλες της τις πλευρές, τό γέλιο, ή χαρά, ή λήπη, τό κλάμα Ξβγαίναν είλικρινά απ' τήν καρδιά των ανθρώπων.

Λόγω της άγροτικής ζωής, μετέφεραν όρισμένες μικροεργασίες στην αποσπερία όπως, κοπάνισμα και κόψιμο της Ξλιάς, καθάρισμα του βαμβακιού, της φάβας και φακής, τρίψιμο του πιπεριού κ.λ.π. Οί μεγάλοι Ξχαν τήν Ξκαιρία νά πούν για τά διάφορα προβλήματα του χωριού, του χωραφιού, του σπιτιού και της οίκογένειας, τά δε μικρά νά μπορέσουν νά μάθουν, με τις Ξρωτήσεις τους, πράγματα πού θά Ξχαν σαν όπλο στην ζωή τους. Ο παππούς και ή γιαγιά πάντα πρόθυμοι απ' τήν γωνία τους δίπλα στο τζάκι με τήν φωτιά, νά συμβουλεύουν, νά πούν καλές ιστορίες πού θά γέμιζαν με γέλιο τήν αποσπερία. Οί φλόγες απ' τό τζάκι και τό φως της λάμπας πού ήταν κρεμασμένη στον τοίχο, Ξδιναν μία ρομαντική Ξικόνα πού Ξμείς ίσως νά μην Ξχουμε Ξεί πωνία. Βεβαίως δεν Ξλειπε και τό κουσκούσι όπως σε κάθε μικρή κοινότητα, αλλά δεν Ξλειπε όμως ή λύρα και τό λαούτο πού μετέτρεπαν τήν αποσπερία σε τρικούβεργο γλέντι μέχρι τό πρωί με σκοπούς και μαντινάδες.

Τί άγνοί κι Ξξέχαστοι καιροί θεέ μου.

Δήμος Β. Χατζηγεωργίου